

community

The New Apostolic Church around the world

02/2021/LT

Cerība uz Jēzus atkal atnākšanu

Ievadraksts

Garīgā stabilitāte

Dievkalpojums

Kristus – mūsu nākotne

Baznīcas mācība

Cilvēka dzīves beigas

New Apostolic Church
International

■ Ievads

3 Garīgā stabilitāte

■ Dievkalpojums

4 Kristus – mūsu nākotne!

■ Bērnu stūrītis

10 Saula atgriešanās

12 Vizīte pie Deivida Eksu
(Brazīlija)

■ Doktrīna

14 Cilvēka dzīves beigas

■ Pasaules ziņas

18 Izmaiņas apustuļu
lokā (2/2020)

Garīgā stabilitāte

Mīļie ticības brāļi un māsas,

mūsu ticības otrajā nodaļā mēs apliecinām savu ticību mūsu Dieva Dēlam:

„Es ticu Jēzum Kristum, Dieva vienpiedzimušajam Dēlam, mūsu Kungam, kurš ieņēmts no Svētā Gara, piedzimis jaunavai Marijai, cietis no Poncija Pilāta, sists krustā, nomiris, aprakts, iegājis mirušo valstībā, trešajā dienā augšāmcēlies no miroņiem, uzbraucis debesīs; tagad sēž pie Dieva labās rokas, visvarenā Dieva, no kurienes Viņš atkal nāks.”

Šī atziņa pavada mūs cauri visai dzīvei; tas ir mūsu dievkalpojumu un sarunu saturs, attiecību ar Dievu raksturojums un reizē mūsu drošība un cerība. No tā izriet trīs mūsu ticības balsti. Tie dod mums garīgo stabilitāti visam gadam:

- Jēzus mīl mani! Viņš pierādīja savu mīlestību: Viņš ir nomiris par tevi un mani.
- Jēzus ir stiprākais! Viņam pieder visa vara. Viņš uzvarēja grēku, nāvi un elli.
- Jēzus nāks atkal! Viņš nāks drīz – mūsu pestīšanai, mūsu atpestīšanai.

Mīļie brāļi un māsas, šie trīs balsti sniedz mums orientēšanos un stabilitāti mūsu dzīvē, kaut arī dažkārt tā sašūpojas, ja sāk pūst stiprs pretvējš.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Arī 2021. gadā mēs paliksim stingri: mēs orientējamies uz Jēzu Kristu. Mēs vēlamies atbilst Dieva gribai. Pārbaudīsim vienmēr sevi, vai mūsu dzīve atbilst Jēzum Kristum. Un, ja gadījumā ne, tad veiksīm nepieciešamās korekcijas.

Kungs nāks drīz! Tā ir mūsu ticība, mūsu drošība un mūsu prieks!

Sirsnīgi sveicieni

jūsu Žans Luka Šneiders

| Kristus – mūsu nākotne

Attēls: Šveices Jaunapustuliskā baznīca

2021.gada 3.janvārī, svētdienā, Vintertures draudzē (Šveice) pirmapustulis Žans Luka Šneiders noturēja gada iesākuma dievkalpojumu

Ebrejiem 12, 1b.2a

*„Dosimies ar pacietību
mums noliktajā sacīkstē un
raudzīsimies uz Jēzu, ticības
iesācēju un piepildītāju.”*

Mīlie brāļi un māsas, vispirms es vēlos Ziemeļu un Austrumvācijas brāļu un māsu vārdā pateikties Vintertures draudzei, kas šorīt uzņēma mūs, un es varu noturēt dievkalpojumu Ziemeļu un Austrumvācijas brāļiem un māsām.

Es nezinu, kurš ir izvēlējis ievaddziesmu, bet es vēlos pateikties par to. Man arī bija grūti tikai dungot līdzī, nevis dziedāt spēcīgi no visas sirds. Es uzskatu par skaistu šo domu, ka Kungs ceļ tālāk savu darbu: „Brīnišķi, brīnišķi ceļ Dievs savu darbu.” Tā ir Viņa programma šim jaunajam gadam. Neskatoties uz to, kas vēl notiks šajā gadā, rodas daudzi jautājumi. Neviens cilvēks īsti nezina, bet viens ir skaidrs: Kungam ir sava programma un to Viņš turpinās piepildīt arī šajā gadā. Arī 2021. gadā Viņš turpinās darbu pie sava plāna pildīšanas. Es jau to teicu par pagājušo gadu un apzināti atkārtošu to arī par 2021. gadu: šis gads ir Dieva plāna daļa. Tas iesākās pēc cilvēka krišanas grēkā un tiks pabeigts jaunajā radījumā, kad atpestītie būs jau pie

Dieva un cilvēks savā jaunajā radījumā būs tāds, kā to vēlas Dievs. Tad beidzot iestāsies miers, prieks, sumināšana un prieks, jo viss tad būs atbilstoši Dieva gribai. Tas ir Dieva pestīšanas plāna mērķis.

Nākamais notikums pestīšanas plānā ir Jēzus Kristus atnākšana. Mēs ticam, ka Jēzus Kristus nāks atkal, lai paņemtu pie sevis līgavas draudzi. Viņš vēlas to aizvest pēc iespējas agrāk savā valstībā, kur ir viss, kā to grib Dievs. Tad mēs būsim Dieva godībā. Tā ir mūsu nākotne. Par to mēs esam izšķīrušies: mēs vēlamies piedalīties Jēzus Kristus atnākšanā, un tāpēc šī gada devīze skan: „Kristus-mūsu nākotne.” Mēs ticam uz Jēzus Kristus atnākšanu un vēlamies gatavoties tai.

Pat kristiešu kopienā mums jautā, vai mēs patiesi vēl uzņemamies sprediķot, ka Jēzus Kristus atkal nāks. Jā! Tas pieder pie mūsu uzdevuma. Tāpēc Jēzus ir sūtījis savus apustuļus. Kā Jēzus Kristus vēstneši viņi nedrīkst neko citu darīt kā tikai sludināt par tuvojošos Kristus atnākšanu. Tas ir viens no Dieva apsolījumiem, un tas ir un paliks patiesība!

Neraugoties uz to, cik daudz cilvēku ticēs tam. Atcerēsimies par grēka plūdiem! Atcerēsimies par Mesijas piedzimšanu! Atcerēsimies par Jēzus Kristus augšāmcelšanos! Cik daudz cilvēku ir ticējuši tam? Maza saujiņa. Bet tas Dievu netraucēja. Viņš bija apsolījis, un Viņš to piepildīja īstenībā. Tas ir spēkā arī par Jēzus Kristus atnākšanu. Kristus ir mūsu nākotne. Viņš nāks, un mēs jau šodien gatavojamies tam. Par to nav, ko šaubīties. Mēs tam ticam.

Daudzi cilvēki saka, ka tas ir tikai tāds vēsturisks apskats, ko baznīca stāsta ticīgajiem, lai tos mierinātu, lai varētu labāk panest tagadni: „Ak, nerūpējieties pārāk, viss būs labi! Rīt būs vēl labāk. Paliectiet pie mums, tad jūs redzēsīt.” Mēs neesam sapņotāji, kuri meklē glābiņu kādā sapnī, ja tiem tagadne, realitāte nepatīk. Mīļie brāļi un māsas, jaunapustuliskie kristieši nav fanātiķi vai sapņotāji. Mēs esam rīcības sievas un vīri. Mēs nesapņojam, bet gan esam izvirzījuši mērķi: Jēzus Kristus atnākšanu.

Uz to mēs gatavojamies. Mums ir savs darbības plāns, un tas turpinās arī 2021. gadā.

Gatavoties Jēzus Kristus atnākšanai nozīmē kļūt tādām, kādu mūs vēlas redzēt Dievs. Mums par paraugu ir Jēzus Kristus. Viņš bija cilvēks, kurš pilnībā atbilda Dieva

gribai. Ja mēs vēlamies ieiet Viņa valstībā, tad mums ir jākļūst tādiem, kādus mūs grib redzēt Dievs, un tāpēc mēs orientējamies uz to cilvēku, kurš atbilst Dieva gribai: Jēzu Kristu. Tas ir mūsu plāns. Arī te ir spēkā šie vārdi: „Kristus – mūsu nākotne.” Mēs vēlamies kļūt Viņam līdzīgi un būt tur, kur ir Viņš.

Bībelē šī gatavošanās ir skaisti atainota un vairākkārt atklāta no vairākiem skatpunktiem: sacikšņu, skriešanas ainā. Kristietis skrien kā skrējējs, kas piedalās sacikstēs. Tas nozīmē, ka tas prasa lielus pūliņus. Ar to Dievs vēlas parādīt, ka gatavošanās Kristus atnākšanai nav nekāda pastaiga. Tas ir kas vairāk nekā komforts – tās ir sacikstes. Tas prasa lielu ieguldījumu gatavošanās cēlienā. Ir jāparāda dedzīgums un jāpielieto enerģija. Nepietiek tikai ar to, ka piesaki sevi

sacikstēm un piedalies tajās. Nē, ir jāpieliek lielas pūles, lai kļūtu tāds, kādu tevi vēlas redzēt Dievs. Tas maksā pūliņus un darbu ar sevi, lai varētu piemēroties Dieva gribai. Tas tā būs arī šajā gadā. Pie tā visa ir pastāvīgi jāstrādā.. Un mūsdienās to cilvēki vairs nevēlas pieņemt, jo visam jābūt ērti. Bet gatavošanās Jēzus Kristus atnākšanai nav ērta. Tā ir cīņa, tās ir sacikstes.

*Jēzus nekļūdījās,
kad pasauca arī tevi.
Viņš zināja, ka tu
varēsi to paveikt.*

Sacensībās pastāv iespēja arī izstāties. Par sacensību uzvarētājiem nekļūst visi, bet tikai viens. Lai iegūtu mūžīgās dzīves vainagu, ir jāiztur līdz galam. Tātad vēlreiz: nepietiek tikai ar to, ka mēs piesakāmies sacensībām. Ir jācīnās līdz beigām, jāstrādā un jādarbojas. Vienalga, kas arī nāktu priekšā. Tas, kurš pārtrauc cīņu, zaudē. Skaidrāk šo ainu vairs nevar uzsvērt. Tās ir sacensības - kurš necinās līdz beigām, tas ir zaudētājs.

Apustuļa Pāvila otrajā vēstulē Timotejam ir rakstīts, ka sacikstēs var uzvarēt tikai tad, ja cīnās pēc noteikumiem. (2.Timotejam 2, 5). Bet skaidrs ir viens: ja notiek olimpiskās spēles vai sacikstes, tad tas, kurš neievēro noteikumus, var zaudēt. Un šajās sacensībās noteikumus mēs nevaram diktēt. Tos nosaka Dievs. Tos nosaka Jēzus Kristus. Šīm sacikstēm ir šādi noteikumi: „Tev ir jāorientējas pēc apustuļu mācības. Viņi sludina Jēzus evaņģēliju.” Cits noteikums skan šādi: „Svētlaimīgs tu vari būt tikai ticīgo kopībā. Vientuļnieks nevar sasniegt ticības mērķi.” Es apstājos pie šiem diviem noteikumiem. Ja šos noteikumus nerespektē, tad nevar uzvarēt sacensībās.

„Kristus – mūsu nākotne”: Viņš nāks – tas ir absolūti droši. Lai sagatavotos šim notikumam, mums jātop tādiem, kāds

ir Viņš. Tās ir sacensības, kas prasa lielu enerģiju. Mums jābūt neatlaidīgiem, jāstrādā līdz beigām un jāievēro noteikumi.

Šeit vēstules Ebrejiem rakstītājs saka: „Dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstēs.” – ar pacietību - tas nozīmē ar neatlaidību „ un raudzīdamies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju”. Kristus ir mūsu nākotne. Viņš ir tas, kas mums radīs iespēju sasniegt mērķi; bez Viņa mēs nespēsim to paveikt. Un te ir teikts, ka mums ir jāraugās uz Jēzu, lai smeltos spēku gūt uzvaru. Tas šajā gadā ir pavisam svarīgi: vienmēr lūkosimies uz Jēzu Kristu, jo Viņš ir mūsu ticības iesācējs. Viņš ir mūs izredzējis. Es neesmu izšķīries par to, lai nonāktu debesu valstībā. Viņš bija pirmais. Viņš ielūdza tevi un mani, lai dotu mums iespēju būt mūžīgi kopā ar Viņu. To Viņš darīja pilnīgi apzināti. Viņš pazina mūs, pirms mēs vēl bijām piedzimuši. Viņš zināja visu: kas mēs esam, ko mēs darīsim, ko mēs varam un ko nevaram. Viņš izšķīrās par to, ka mēs varēsim sasniegt ticības mērķi. Uzlūkosim mūsu ticības iesācēju! Viņš nemaldījās, kad pasauca tevi. Viņš zināja, ka tu varēsi to sasniegt, ja tikai gribi. Viņš atdeva savu dzīvību, nesa upuri, lai tu varētu tikt atpestīts. Viņš dod tev vienmēr spēku, kas tev ir nepieciešams ceļā uz mērķi. Brāļi un māsas, raudzīsimies uz Jēzu! Viņā mēs atradīsim spēku, enerģiju, kas mums ir nepieciešams, lai varētu cīnīties noliktajās sacīkstēs.

Šis spēks ir brīnišķīgs spēks, pievelkošs spēks. Viņš dod mums spēku skriet tālāk. Viņa mīlestības pievelkošais spēks mums palīdz. Uzlūko Viņu! Padomā par Viņa upuri! Padomā par Viņa pilnību, būtību un godību! Ja mēs intensīvi domājam par Jēzu Kristu būtību, tad vienmēr sevi motivējam rīkoties tālāk, kaut arī brīžiem kļūst grūti. Ja es domāju par Jēzu Kristu, meklēju kopību ar Viņu, tad man nav nekāda pamata atkāpties. Man vienmēr ir pamats un iemesls rīkoties tālāk, jo es vēlos kļūt kā Viņš un būt mūžīgi kopā ar Viņu. Tas ir risinājums; tā ir mūsu motivācija; tas ir mūsu spēks. Uzlūkosim vienmēr mūsu Jēzu Kristu!

Uzlūkot nozīmē ne vienmēr koncentrēties uz Viņam apkārt esošo: uz grūtībām, uz pārējiem, uz to, kas notiek visapkārt mums. Atcerēsimies par Pēteri, kad tas gāja pa ūdens virsu: tik ilgi, kamēr viņš skatījās uz Jēzu, viņam tas izdevās. Bet, kad viņš paskatījās uz viņiem un vētru, viņš pazaudēja drosmi un sāka slīkt. Tas ir mans ieteikums 2021. gadam: uzlūkosim vienmēr Jēzu Kristu! Nevis skatīsimies uz grūtībām, uz citiem cilvēkiem, ko tie saka vai domā, ko tie dara. Skatīsimies apzināti uz Jēzu Kristu. Viņš dos mums spēku rīkoties tālāk, lai mēs nenobītos no sava laika grūtībām. Skatīsimies apzināti uz Jēzu Kristu un ne tik daudz uz to, ko mēs esam spējīgi darīt vai esam jau paveikuši. Viņš ir mūsu ticības pabeidzējs. Ja mēs domāsim

Bīskaps Rudolf Fässler (Šveice)

tikai par to, ko esam paveikuši, nopelnījuši un upurējuši, tad mēs to nepaveiksīm.

Pat vairāk - ja mēs caur savām problēmām, vājumu un nepilnību ļausimies pazaudēt drosmi, tad arī nevarēsim sasniegt mērķi. Viņš ir mūsu ticības pabeidzējs. Tikai un vienīgi Viņa žēlastības dēļ mēs ienāksim Viņa valstībā. Tas padara mūs pazemīgus, bet arī dod cerību un pašlūgumu. Mūsu dalība Kunga dienā nav atkarīga no citu uzskatiem vai no mūsu panākumiem, bet gan tikai un vienīgi no tīras žēlastības. Tiekimies apzināti pēc Viņa žēlastības - Viņš ir mūsu ticības pabeidzējs. Vienmēr uzlūkosim Jēzu Kristu, nevis grūtības vai arī savus panākumus un spējas.

Mēs arī nevēlamies skatīties uz mūsu postu. Cilvēkiem dažkārt ir tāda tendence - viņi par daudz nodarbojas ar sevi pašu. Tad tie nožēlo un iežēlina cits citu. Viss ir tik slikti un netaisnīgi, es taču neesmu to pelnījis: „Kāpēc atkal es un vienmēr es, un vienmēr es?” Un agrāk viss bija labāk, šodien viss ir kļuvis grūti panesams un tā tālāk.

Šī čīkstēšana, sevis žēlošana – brāļi un māsas, es saku to pavisam skaidri – tā ir laika un enerģijas nevajadzīga izniekošana. Uzlūkosim Jēzu Kristu! Viņš aicina mūs, Viņš saka mums: „Nāc, tu vari!” Ļausim Viņa mīlestībai darboties kā pievilksanas spēkam! Mēs vēlamies uzticēties

Viņa mīlestībai, Viņa žēlastībai un visvarenībai. Viņš pabeigs savu darbu. Viņš ir mūsu nākotne. Viņš dod mums garantiju, ka mēs to paveiksim, ja paliksim sekošanā Viņam. Kristus ir mūsu nākotnes garantija.

Mēs esam nākotnes cilvēki. Bet izvēle – Jēzus Kristus, kuru mēs izvēlējamies savai nākotnei, - izrotā arī mūsu tagadni. Ja mēs aktīvi gatavosimies un vienmēr vēlēsimies būt tādi, kādus mūs vēlas redzēt Dievs, tad tam ir iedarbība arī uz mūsu tagadnes dzīvi. Arī te mēs neesam nekādi sapņotāji, bet gan vēlamies savā ikdienas dzīvē pavisam konkrēti orientēties uz Jēzu Kristu. Mēs jau šodien vēlamies pildīt Viņa gribu un rīkoties pēc Viņa parauga, arī grūtos laikos. Pagājušajā gadā bija daudzas krīzes. Šeit, Eiropā, mēs ikdienā runājam par Covid vīrusu, citur kaut kur cilvēkiem ir pavisam citas problēmas, kuras ir tikpat sliktas kā mūsu. Cilvēki uz to reaģē dažādi. Piemēram, kristieši: ir tādi, kuri dzīvo par paraugu citiem. Te tik tiešām ir daudz skaistu lietu, par kurām varētu stāstīt. Bet vietām turpretī redz citādāku ainu. Ir skaisti redzēt, kad krīzes situācijā var

ieraudzīt viena vai otra cilvēka būtību – to, kas viņu virza, kas viņā dzīvo. Bet viens dara man rūpes - ne tikai specifiski mūsu baznīcā, bet gan pie visiem kristiešiem kopā: šad un tad es konstatēju, cik liels veidojas krīzes situācijā „ES”; paša persona, paša viedoklis, paša labklājība un intereses.

Dažiem šis „ES” kļūst tik liels un nozīmīgs, ka vārds „mēs” tiek pilnīgi aizmirsts un netiek ņemts vērā. Dažiem šis „ES” kļūst tik liels un nozīmīgs, ka Jēzus kļūst mazs un nenozīmīgs. „ES” kļūst tik liels, ka „mēs” tiek pilnīgi aizmirsts. Tas darbojas

pavisam dažādā veidā, un tas dara mani domīgu.

Mīlie brāļi un māsas, mēs vēlamies gatavoties uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu. Un jau šodien mēs orientējamies uz Viņa, mūsu Kunga un Meistara Jēzus Kristus, paraugu. Katrā situācijā neatkarīgi no mūsu stāvokļa. Jēzus Kristus paraugs ir pavisam vienkārši saprotams: Viņš bija mīlestības vīrs. Viņš piedeva, Viņš palīdzēja, Viņš dalījās, Viņš kalpoja – Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet gan lai Viņš kalpotu (Marka 10, 45); Viņš sevi upurēja

*Draudzē mēs visi varam
būt tik atšķirīgi, bet mums
visiem ir viens mērķis.
Tas vieno mūs.*

Pirmapustulis Šneiders svin svēto vakarēdienu mūžībā aizgājušajiem.

tuvākā dēļ un dalījās ar tā ciešanām. Tas ir mūsu paraugs arī šajos grūtajos laikos.

Es izlasīju Bibelē kādu tekstu, kas mani dziļi aizkustināja. Jēzum jautāja, vai ir jāmaksā nodoklis ķeizaram. Jēzus atbildēja: „Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder.” (Mateja 22, 21) Pamatu tam jūs jau zināt – jautātāji vēlējās izlikt slazdu Jēzum. Viņa atbilde tiem ļoti nepatika. Tie cerēja, ka Viņš teiks: viņiem nevajag maksāt nodokļus ķeizaram. Tas gan viņiem patiktu. Ar to Jēzus Kristus vēlējās pateikt, lai mēs, kā tas stāv rakstīts Katehismā, uzturētu „pozitīvus apstākļus ar valsti, ar tā saucamo pasaulīgo autoritāti” (Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms 2.4.10), kurai mēs esam paklausīgi. To mēs apliecinām kā jaunapustuliskie kristieši desmitajā ticības apliecinājumā. Tā ietvaru veido Dieva baušļi. Tik tālu, kamēr augstākās varas likumi un rīkojumi atbilst Dieva gribai, mēs esam tiem paklausīgi.

Bija ļaudis, kuri man jautāja, kāpēc es nēsāju masku. Tiem es atbildēju: „Tāpēc, ka esmu jaunapustulis.” Jo tas ir iestāžu rīkojums. Tas, vai es sekoju vai ne šiem priekšrakstiem, ir Dieva bauslis, nevis mans uzskats vai koncepcija. Es iesaku izlasīt šo Katehisma nodaļu. Mēs orientējamies pēc iestāžu

rīkojumiem, ja tie nav pretrunā ar Dieva gribu un baušļiem. Tas nav mans viedoklis, bet gan Dieva bauslis.

Mēs orientējamies savā ikdienā pēc Jēzus Kristus parauga. Un vēlreiz: mēs neesam nekādi sapņotāji vai entuziasti un, pirms nāks Kungs, paliksim vīri un sievas, kas rīkojas un plāno savu rītdienu šeit - zemes ielejā. Es arī nezinu, vai Kungs nāks rīt vai pēc desmit vai divdesmit gadiem. Mēs darbosimies, strādāsim līdz laikam, kad nāks Viņš. Mēs turpināsim strādāt un plānot savu rītdienu. Bet arī savos plānos mēs ieliekam Jēzu un iestrādājam Viņa mācību, evaņģēliju savā ikdienā. Amatā, laulībā, bērnu audzināšanā mēs stingri ievērosim Jēzus mācību. Mēs vēlamies pildīt Viņa gribu. Tas attiecas uz mūsu zemes attiecībām, materiālām lietām - te arī mēs turamies pie Jēzus Kristus baušļiem. Tas ir spēkā mūsu attiecībās pret tuvāko; mēs ievērojam evaņģēlija noteikumus. Tas saskan arī ar mūsu devīzi: „Kristus ir mūsu nākotne.” Tā ir mūsu izvēle, un tam mēs aktīvi gatavojamies. Tas prasa daudz pūļu, taču mēs mēģināsim izturēt līdz beigām. Spēku tam mēs smeļamies no Jēzus Kristus. Mēs uzlūkojam tikai Viņu. Viņš ir mūsu ticības iesācējs un nobeidzējs. Viņš ir mūsu paraugs, mūsu motivācija. Uz Viņu mēs orientējamies savā ikdienā. Tam ir iedarbība uz mūsu ikdienu un mūsu plāniem par rītdienu,

kurus mēs izstrādājam savai rītdienai, dzīvodami šeit - šīs zemes ielejā.

Es vēlos pieminēt vēl vienu punktu, kas attiecas uz mūsu šī gada devīzi, kuru esmu izvēlējis un kurai piekrita arī mūsu apriņķa apustuļi: "Kristus- mūsu nākotne." Tas apzināti neskan „Kristus - MANA nākotne”, bet gan „Kristus- MŪSU nākotne”. Tāpat te ir spēkā Dieva noliktie likumi. Tikai ticīgo kopībā mēs varam iegūt svētlaimi. Vientuļnieki nevar uzvarēt sacīkstēs. Draudzes iekšienē mēs katrs esam atšķirīgs. Uzskati, situācijas, dzīves apstākļi - viss ir ļoti atšķirīgs. Tomēr arī šajā gadā mēs vēlamies apzināti koncentrēties uz to, ka mums visiem ir kopīgs mērķis un visiem mums ir jāiet viens ceļš, lai sasniegtu šo mērķi. Es nevēlos runāt uzreiz par visu, tam mums ir vēl vesels gads priekšā. Bet tas taču tomēr ir pats svarīgākais. Koncentrēsimies uz pašu būtiskāko: draudzē, kur mēs esam ļoti atšķirīgi, mums visiem ir kopīgs mērķis un visiem mums jāiet viens ceļš, lai to sasniegtu. Tas pasargā mūsu vienotību.

Vēl viens punkts, kas man ir uz sirds: „Kristus – mūsu nākotne.” Tā ir ne tikai mana, bet arī manu bērnu nākotne. Mēs rūpējamies par viņiem. Es varu iztēloties vecākus, kuriem ir mazi bērni un kuri jautā: „Kādi izaugs mūsu bērni? Kāda ir viņu nākotne? Kā tas viss tā turpināsies?” Brāļi un māsas, Kristus ir arī viņu nākotne, jaunās paaudzes – jauniešu, bērnu - nākotne. Kaut arī apstākļi viņiem ir pavisam citādāki. Bet viens paliek: Kristus ir arī viņu nākotne! Kristus ir ceļā, kurš vedīs tos uz viņu nākotni. Un Kristus - Viņa mācība, Viņa evaņģēlijs - viņiem ir labākais risinājums. Viņš ir to ticības iesācējs un pabeidzējs. Arī mūsu bērniem ir spēkā šī devīze: Kristus ir viņu nākotne!

Bet tas var notikt tikai tad, ja viņi redz, ka Kristus ir arī mūsu nākotne. Mēs nevaram mūsu bērniem tikai teikt par Kristu, ka Viņš ir mūsu nākotne, viņiem jāredz, jāpiedzīvo, ka Kristus ir arī viņu vecāku nākotne. Lai zinātu, ka Kristus ir viņu nākotne, tiem ir jāiepazīst Kristus, Viņa pagātne un tagadne. Lai varētu uzzināt, ka Kristus ir viņu nākotne, tiem Kristus ir jāiepazīst kā cilvēks -Viņa darbība, Viņa būtība, kad Viņš darbojās uz zemes. To viņi neredzēs uz ekrāna. To viņi nedzirdēs arī sociālajos medijos. Tas viņiem ir jādzird no saviem vecākiem. Es apelēju pie vecāku sirdsapziņas: jums nevajag saviem bērniem sprediķot par Jēzu, to es arī neesmu darījis, jo tad nav nekādu iespēju gūt panākumus, taču šad un tad stāstīt par Jēzu vajag: „Ak, tas man atgādina kādu notikumu. To vienreiz Jēzus bija darījis.” Pavisam spontāni, pavisam ikdienišķi, lai viņi justu, ka tas ir ne tikai kāds stāsts, bet gan tam tic arī tētis un mamma, ka bija Jēzus un Viņš darbojās šeit. Ļausim tam tā vienkārši ieplūst bērnu sirdīs: „Ak, jā, Kungs Jēzus to vienreiz tā

darījis, Viņš vienreiz to tā teica, Viņš tā rīkojās un reaģēja.” Tas nav svētdienas skolas skolotāju uzdevums, tas ir vecāku uzdevums! Rādīsim bērniem Jēzus Kristus klātesamību un teiksim: „Ak, padomā, vai, skatoties no Jēzus pozīcijas, to vajadzēja tā novērtēt. Ja Viņš tagad būtu te, Viņš rīkotos tā, Viņš teiktu šādus vārdus.” Vēlreiz: tas ir vecāku, nevis sabiedrības, baznīcas vai skolotāju uzdevums.

Ir mierinājuma vārds: Kristus ir arī mūsu bērnu nākotne. Kad mēs apelējam pie tā, viņi sāk manīt, ka tas patiešām tā ir, ka Kristus ir arī viņu nākotne. To visu mēs varam viņiem nodot.

„Kristus – mūsu nākotne” - tas ir spēkā draudzei, tas der arī bērniem, tas attiecas uz visiem citiem cilvēkiem. Mēs zinām, ka Kristus pie tā strādā, lai visiem būtu iespēja tapt atpestītiem. Tas ir Viņa pestīšanas plāns. Tam tad arī jāietekmē mūsu dzīve un attiecības ar citiem cilvēkiem. Neaizmirsīsim nekad: Kungs Jēzus grib iegūt sev arī tos cilvēkus, kuri ir pavisam ļauni. Un mūsu uzdevums ir palīdzēt citiem rast iespēju piedzīvot Dieva mīlestību. Viņiem ir jāzina, ka Dievs tos mīl un ka to viņi var pieredzēt arī caur mums. Kristus ir nākotne arī manam tuvākajam.

PAMATDOMAS

Mūsu nākotne ir Kristus.

- Mūsu mērķis ir būt pie Kristus.
- Lai to sasniegtu, mēs smeļamies motivāciju un spēku Kristū.
- Nākotne, kuru mēs izvēlējamies, nosaka mūsu ikdienu.

SAULA ATGRIEŠANĀS

APUSTUĻU DARBI 9, 1-19

Sauls vajāja un draudēja Jēzus mācekļiem, daudzus tas jau paspēja sagūstīt. Kādu dienu viņš aizgāja pie augstā priestera un lūdza no tā pilnvaru, lai Damaskas sinagogās varētu sagūstīt jaunās mācības piekritējus un atvest tos uz Jeruzālemi.

Sauls devās ceļā. Kad viņš jau bija nonācis tuvu Damaskai, pēkšņi to apspīdēja spilgta gaisma no debesīm. Un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: „Saul, Saul, kāpēc tu mani vajā?” Sauls jautāja: „Kas tu esi, Kungs?”

„Es esmu Jēzus, ko tu vajā. Celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara.” Vīri, kas Saulu pavadīja, stāvēja kā mēmi. Tie dzirdēja balsi, bet nevienu neredzēja.

Sauls piecēlās. Kad viņš atvēra savas acis, tad neko vairs neredzēja, viņš bija akls.

Viņa pavadoņi ņēma to pie rokām un veda viņu uz Damasku. Trīs dienas Sauls nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra.

Damaskā dzīvoja kāds māceklis vārdā Ananija. Tas Kungs parādībā viņu uzrunāja: „Ananija!”

Viņš atbildēja: „Še es esmu, Kungs!”

Jēzus sacīja: „Celies un ej uz tā saukto Taisno ielu un uzmeklē Jūdas namā tarsieti vārdā Sauls. Šo Saulu tu atradīsi lūdzam Dievu. Dievs jau viņam ir pateicis, ka tu, Ananija, ieiesi

pie viņa, uzliksi rokas, lai tas atkal varētu redzēt.”

Ananija atbildēja: „Kungs, es esmu dzirdējis par šo vīru. Viņš ir daudz ļauna darījis Taviem svētajiem Jeruzalemē. Un arī Damaskā viņš ir saņēmis pilnvaru no augstā priestera sagūstīt visus, kuri piesauc Tavu vārdu.”

Bet Jēzus saka viņam: „Ej turp, jo viņš man ir izredzēts ierocis nest Manu vārdu pagānu, ķēniņu un Izraēla bērnu priekšā. Es viņam

rādīšu, cik daudz viņam Mana vārda dēļ būs jācieš.”

Ananija aizgāja un nonāca tanī namā, un, rokas uzlicis, sacīja:

„Mīļais brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījās ceļā uz Damasku, ir mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara.”

Tai pašā brīdī Sauls atkal kļuva redzīgs. Viņš uzcēlās un tika kristīts. Un viņš ēda un atspirga.

Dažas dienas vēlāk viņš sāka sludināt cilvēkiem par Jēzu.

CIEMOS PIE DEVIDA EKSU PILSĒTĀ (BRAZĪLIJA)

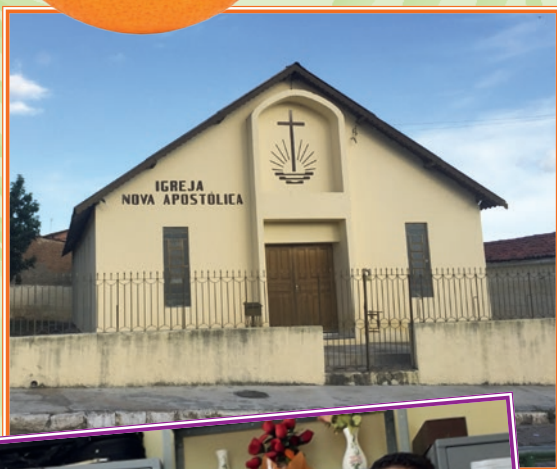

Mans vārds ir Deivids.

Tā ir mūsu baznīca Eksu, un to var saredzēt no mūsu mājas. Šajā baznīcā es tiku kristīts un apzīmogots.

Mana mamma un māsiņa ir svētdienas skolas skolotājas. Tajā dienā, kad tika uzņemts šis attēls, mana mamma vadīja mācības. Mēs esam tikai daži bērni draudzē: mana māsiņa Fladsone, Israels un es.

Ja kādam draudzē ir dzimšanas diena, mēs sanākam visi kopā un sveicam dzimšanas dienas bērnu. Mēs cenšamies cits pret citu izturēties ar mīlestību un izdzīvot mūsu ticību kopībā ar mūsu Kungu.

Tā ir mana ģimene: mans tētis Francisko ir aprīnča vecākais un aprūpē mūsu draudzi. Vēl ir mana mamma Valdete, mans brālis Markus un es.

Mana skola atrodas netālu no mūsu mājas, tur es apmeklēju trešo klasi. Mana mamma nogādā mani katru dienu uz turieni. Aizmugurē ir mana skolotāja Amaresida. Vislabprātāk es sēžu priekšā, jo aizmugurē man ir par skaļu. Šajā dienā es savai skolotājai iedevu mūsu baznīcas žurnālu.

Klasē mēs esam 28 skolēni; te jūs redzat manus klasesbiedrus (divu trūkst).

Mans mīļākais ēdiens ir kuskuss, ēdiens no Brazīlijas Ziemeļaustrumiem, kas tiek pagatavots no tvaicētiem kukurūzas graudiem. Es labprāt ēdu arī ceptu gaļu, frī kartupeļus un picu.

Tā ir Megija. Aitu suns vispār pieder manam brālim, taču es bieži spēlējos vai arī eju pastaigāties ar viņu. Man ir arī viena jautra zivs. Man ļoti patīk dzīvnieki.

Savā brīvajā laikā es labprāt braucu ar velosipēdu. Attēlā jūs redzat mani pie Açu de Itamagi - kāda ezera, kas atrodas pilsētas malā. Tur, kur stāv mans velosipēds, tagad ir pilns ar ūdeni, jo ļoti daudz ir lijis. Ja runājam par mūsu apkārtni, tad pārsvarā visi iedomājas par sausumu, kaktusiem un nokaltušiem kokiem. Taču tā nav! Mums ir lietus periods, kurā viss kļūst zaļš un skaists!

Man ir daudz draugu. Es labprāt pavadu laiku ar savu māsīcu. Te mēs esam uz mūsu vecāku zemes. Dažreiz raža ir laba, tad pietiek visai mūsu ģimenei, un mēs pat varam nedaudz pārdot.

Attēls: ©Photographiee.eu - stock.adobe.com

| Cilvēka dzīves beigas

Profilakse un orgānu ziedošana, bērnu vēlme un eitanāzija: jautājumi par dzīvību un nāvi tiek uzdoti tieši un personīgi. Lai dotu ticīgajiem spēju orientēties, izšķiroties par savu atbildību, oficiālais izdevums „Cilvēka dzīves sākums un nobeigums” izgaismo jauna-pustuliskās ticības skatījumu par lietas būtību.

No mūsu ticības viedokļa cilvēks ir radīts pēc Dieva līdzības un līdz ar to ir daļa no redzamā un neredzamā radījuma. Cilvēka garīgā būtība ir nemirstīga. Miesa iesāk savu veidošanos caur olšūnas un sēklas šūnas savienošanos un savās beigās tiek nodota nāvei.

Medicīnas zinātne kopš 20. gadsimta otrās puses var iejaukties cilvēka dzīvības sākumā un beigās. Kā pēc Dieva līdzības radīts cilvēks ir sargājams un, pamatojoties uz Dieva baušļiem, nav nogalināms, tāpēc rodas jautājums par cilvēka dzīves sākumu un beigām. Atbilstoši mūsu ticības skatījumam papildus tam ir svarīgi tas, no kura brīža cilvēks iegūst dvēseli un kurā brīdī nomirstanas procesā dvēsele un gars atbrīvojas no mirstīgās miesas. Te ir cieša saistība ar mirušo būtību.

Pašatbildība un orientācija

Lai dotu orientieri ticīgajam par atbildību atbilstoši mūsu ticības viedoklim, tiek izgaismotas biomedicīniskās metodes un iespējas iejaukties cilvēku dzīves sākumā un beigās. Ir jādoma par kontracepcijas vai mākslīgās apaugļošanas paņēmieniem, par to, vai cilvēka dzīvība attīstības konkrētajā procesā tiek kavēta vai nonāvēta. Saistībā ar to tiek pārrunāti noteikumi cilvēka dzīvības veidošanā, ja mākslīgi tiek nonāvēta apaugļotā olšūna vai mātes dzemdē augošais embrijs tiek nogalināts. Domājot par eitanāziju un orgānu ziedošanu cilvēkiem, kuriem ir smadzeņu nāve, ir svarīgi nenonākt līdz aktīvai dzīves saīsināšanai vai līdz nonāvēšanai.

Viedoklis par sākumu

Par cilvēka dzīves sākumu baznīca ir izteikusi savu viedokli iepriekšējā žurnāla „Community” izdevumā. Oficiālais Jaunapustuliskās baznīcas viedoklis ir apskatīts turpmāk.

- Lai vislabāk pasargātu cilvēku kā Dieva līdzības radījumu, baznīca ciena cilvēka dzīvību no tās apaugļošanas sākuma un noraida šīs dzīvības nogalināšanu. Šai dzīvībai pievienojas neierobežota cilvēka cieņa.
- Mirklis, kad notiek iedvēseļošana, ir Dieva rokās un no cilvēka viedokļa nav noskaidrojams. Taču baznīca iestājas par dvēseliskā cilvēka dzīvību no tā mirkļa, kad notiek olšūnas un sēklas saplūšana un dališanās.
- Baznīca akceptē tās medicīniskās iejaukšanās, kurās tiek iznīcināta neapaugļotā olšūna (nevis notiek selekcija).

- Baznīca zina, ka ir dabīga bioloģiskā selekcija, kurā atmirst neliela daļa no apaugļotajām olšūnām (embrijiem) bez cilvēka iejaukšanās.
- Medicīniski veiktajām manipulācijām ir jāskaidro ar Dieva akceptu, jo cilvēka dzīvība ir dota no Dieva un līdz ar to ir respektējama un sargājama.

Mirstības process

Cilvēka dzīves beigās ir mirstības process, kas beidzas ar miesas nāvi. Šis mirstības process var ilgt garāku laiku vai būt dažu sekunžu jautājums. Iestājoties nāvei, apstājas bioloģiskie procesi un nemirstīgā dvēsele šķiras no miesas.

Attīstoties intensīvās medicīnas iespējām, kopš 1960. gada ir iespējams uzturēt pie dzīvības cilvēku, kas atrodas komā. Tikai rodas jautājums, kad tieši iestājas nāve, jo ir jāsecina, kādos apstākļos dzīvības uzturēšanas pasākumi varētu tikt izbeigti.

Daudzi cilvēki arī pēc savas nāves, ziedojoši orgānus, vēlas palīdzēt citiem cilvēkiem. Arī te ir nepieciešama jauna nāves definīcija, jo orgānus drīkst izņemt tikai pēc pacienta nāves, tomēr tieši tajā brīdī, kad tie vēl funkcionē, nevis jau ir atmiruši.

Attēls: ©freshidea - stock.adobe.com

Lai mazinātu mirēja sāpju procesus, tas ir, atvieglotu cīņu ar nāves iestāšanos, nodrošinot t.s. cilvēka cienīgu nāvi, piederīgie un ārsti domā par eitanāziju. Šeit arī ir jādomā par, piemēram, šāda lēmuma atbilstību pacienta gribai. Šajā jomā ir nepieciešami pareizi juridiski formulējumi.

Medicīniskais viedoklis

Pirms nāves iesākas miršanas process. Tas nav kāds precīzs notikums, bet gan pakāpenisks orgānu funkciju izbeigšanās process līdz pat atsevišķu šūnu līmenim. Tā, piemēram, saistaudu šūnas var izdzīvot vairākas nedēļas pēc smadzeņu nāves un sirds apstāšanās.

Smadzenes ir svarīgākais ķermeņa procesu vadītājs. Pēc to nāves visi orgāni un audi neatgriezeniski atmirst. Smadzeņu nāve parasti iestājas dažās minūtēs pēc pilnīgas sirds apstāšanās.

Šodien pie mākslīgās elpināšanas pacientam var konstatēt neatgriezenisku funkcionālu smadzeņu mazspēju pie vēl esošas sirdsdarbības. Tas noved pie tā, ka medicīniski par nāves iestāšanās kritēriju tiek pieņemta nevis sirds apstāšanās, bet gan smadzeņu nāve. Iestājoties smadzeņu nāvei, lielākas drošības dēļ, lai konstatētu nāvi, tiek izmantoti divu savstarpēji neatkarīgu izmeklējumu rezultāti konkrētā laika sprīdī.

Smadzeņu nāve tiek definēta, sasummējot kopā lielo pusložu, smadzenīšu un smadzeņu stumbra kopējo funkciju pārtraukšanu. Tajā pašā laikā ar mākslīgo elpināšanu tiek uzturēta un kontrolēta sirds un asinsrites funkcija.

No smadzeņu nāves var nošķirt veģetatīvo stāvokli, kas savienojams ar ilgu izdzīvošanu. Te tiek domātas sekas pēc ilgākiem smadzeņu apasiņošanas traucējumiem, smadzeņu stumbram vēl saglabājot savas funkcijas. Pacients var

vēl atvērt acis, taču nefiksē apkārt esošos priekšmetus. Runas spējas vai reakcija uz apkārtējo iedarbību vairs nav iespējama. Atsevišķi refleksi kā zīšana un satveršana vēl eksistē.

Juridiskais viedoklis

Daudzās valstīs nāve juridiski tiek konstatēta tad, kad praktizējošais ārsts konstatē smadzeņu nāves iestāšanos.

Reliģiskie uzskati

Saistībā ar dzīves beigām reliģijas pārstāvjiem daudz svarīgāk ir nodrošināt mirstošajam dvēseles aprūpi caur dvēseļu aprūpētāju un tuvu līdzcilvēku, nekā precīzi konstatēt nāves mirkli. Daudzās konfesijās vai reliģijās ir savi priekšraksti par aizlūgšanu un mirstošā vainas izpirkšanu.

Domājot par orgānu ziedošanu vai ķermeņa kremēšanu, izšķirošu lomu spēlē konkrētie uzskati par dzīvi pēc nāves.

Kristīgajā ticībā nomiršana nozīmē pāriešanu mūžībā jeb viņšaulē. Lielākās kristīgās baznīcas aizstāv smadzeņu nāves kritērijus un orgānu ziedošanu. Laika brīdis, kad dvēsele atstāj miesu, netiek konstatēts vai precīzi noteikts

Jaunapustuliskās baznīcas nostādne attiecībā uz cilvēka dzīves beigām

- Noteikto laika brīdi, kad dvēsele atstāj ķermeni, nevar noteikt. Šim notikumam ir dota norāde Bībelē, kā arī zinātniskie atzinumi, kas norāda uz šo brīdi. Turklāt

dzīve un nāve ir savstarpēji saistītas, līdz ar to strikti noteiktu brīdi, kurā dvēsele atdalās no miesas, mēs nevaram konstatēt.

- Lai vislabāk pasargātu cilvēku kā radītu pēc Dieva līdzības, baznīca respektē cilvēka dzīvi līdz tās beigām un noraida iejaukšanos, kas varētu paātrināt nāves iestāšanos.
- Baznīca uzskata, ka dvēseles atdalīšanās no miesas notiek galvas smadzeņu atmiršanas laikā. Cienīga attieksme pret palikušo miesu ir daudzu reliģiju tradīcijās un ir spēkā arī situācijās, kurās pēc smadzeņu nāves tiek mākslīgi paildzināta elpošana un asinsrite, lai varētu izņemt paredzētos orgānus transplantācijai.

Kopsavilkums

Laika brīdi, kad cilvēks saņem dvēseli un kad tā atstāj miesu, nevar skaidri noteikt. Baznīcas uzskati par cilvēka dzīvības sargāšanu izriet no tā, ka apaugļošanas brīdī notiek dvēseles saņemšana un pie smadzeņu nāves dvēsele atstāj cilvēka miesu. Šie procesi ir aizsargājami, un tajos nedrīkst aktīvi iejaukties, lai tos pabeigtu.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

Izmaiņas apustuļu lokā

2020. gada otrajā pusgadā apustuļu lokā bija maz atvaļināšanu pelnītā atpūtā un iecelšanu amatā, tam iemesls bija vīrusa Covid-19 radītie ceļošanas ierobežojumi. Apriņķa apustuļi darbojas pirmapustuļa uzdevumā. Patlaban pasaulē aktīvi ir 348 apustuļi.

Attēls: Kanādas JB, Dienvidāfrikas JB, Kongo Dienvidrietumu JB, Zambijas JB.

Augšā: apustulis Lionel Meyer
Pa kreisi: apustulis Jonathan Karl Sturm un apustulis Arnaud Martig

2020. gada 31. decembrī diakona un priesteriskajā amatā darbojās 250 500 amatnesēji. Kopā ar apustuļiem tie aprūpē brāļus un māsas 57 800 draudzēs visā pasaulē. Aktīvā kalpošanā ir 325 apustuļi, 7 apriņķa apustuļa palīgi, 15 apriņķa apustuļi un viens pirmapustulis.

Iecelšana

2020. gada 20. decembrī apriņķa apustulis Mark Woll iecēla bīskapu Jonathan Karl Sturm (1976) apustuļa amatā Rietumkanādas apriņķim un apriņķa evaņģēlistu Arnaud Martig (1971) Centrālās un Austrumkanādas apriņķiem. Pēdējais kā galvenais apustulis papildu uzņemsies atbildību

par Kongo Republiku, Centrālo Āfrikas Republiku, Ruandu un Čadu.

Atvaļināšana pelnītā atpūtā

2020. gada 20. septembrī apriņķa apustulis John Kriel pavadīja pelnītā atpūtā apustuli Lionel Meyer (1955). Desmit gadus apustulis Meyer kalpoja Āfrikas Dienvidu apriņķī – viņš darbojās Barbertonā (Dienvidāfrika).

Svētdienā, 2020.gada 20.decembrī, apriņķa apustulis Mark Woll pavadīja pelnītā atpūtā apriņķa apustuļa palīgu John Sobottka (1956).Vairāk nekā 17 gadus apriņķa apustuļa

palīgs darbojās Āzijā, Āfrikā un Kanādā. Pirmapustulis Žans Luka Šneiders arī vēlējās ierasties, taču Covid-19 pandēmijas dēļ nevarēja iebraukt Kanādā.

Atvaļināšana / amata nolikšana

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders oktobrī ģimenes apstākļu dēļ uz vienu gadu atvaļināja apustuļi Baker Chakwana (Zambija). Apustulis Gabin Mwemena (DR Kongo Dienvidaustrumi) personisku iemeslu dēļ nolika savu amatu. Starptautiskās baznīcas vadītājs piekrita šim lēmumam.

Apustulis Gabin Mwemena

Aprīnča apustuļu apgabali

Jaunapustuliskā baznīca ir iedalīta 15 aprīnča apustuļu apgabalos, kurus aprīnča apustuļi vada. Atbildīgie par to ir šādi apustuļi:

- Michael David Deppner (1961) – DR Kongo Rietumi
- Michael Ehrich (1959) – Dienvidvācija
- Joseph Opemba Ekhuya (1969) – Austrumāfrika
- Edy Isnugroho (1963) – Dienvidāzija
- Leonard Richard Kolb (1956) – ASV
- Rüdiger Krause (1960) – Ziemeļu un Austrumvācija
- John Leslie Kriel (1956) – Āfrika-Dienvidi
- Enrique Eduardo Minio (1960) – Dienvidamerika
- Wolfgang Nadolny (1956) – Berlīne-Brandenburga
- Peter Schulte (1963) – Rietumokeānija
- Kububa Soko (1969) – Zambija, Malavi, Zimbabve
- Rainer Storck (1958) – Rietumvācija
- Tshitshi Tshisekedi (1972) – DR Kongo Dienvidaustrumi
- Mark Woll (1959) – Kanāda
- Jürg Zbinden (1958) – Šveice

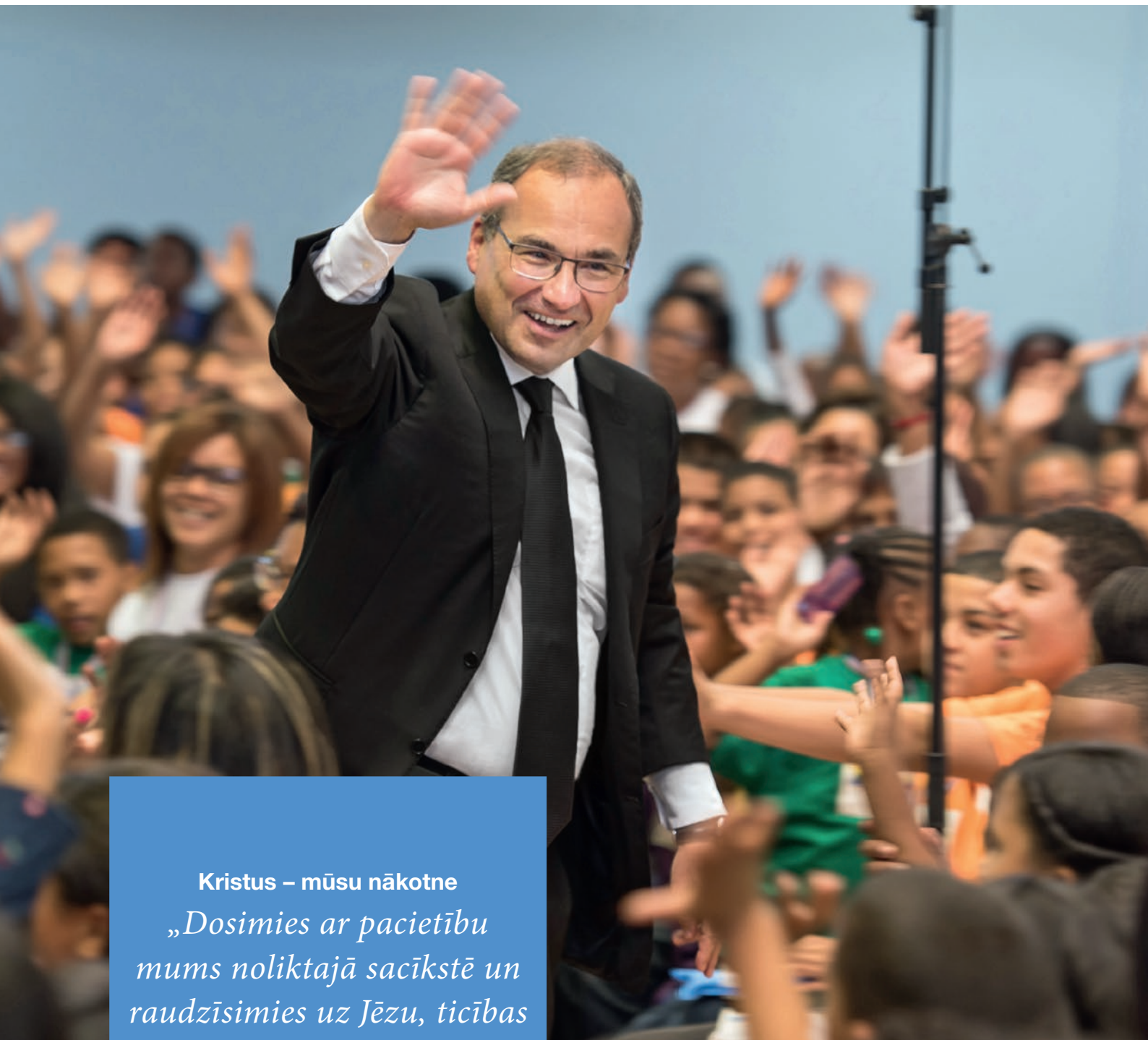
Dažus aprīnča apustuļus atbalsta aprīnča apustuļu palīgi, kuri darbojas izvēlētajās zemēs:

- David Devaraj (1959) – Indija
- Frank Stephan Dzur (1959) – Kanāda
- John William Fendt (1957) – ASV
- Arnold Ndakondwa Mhango (1957) – Malavi
- João Uanuque Misselo (1965) – Angola
- Mandla Patrick Mkhwanazi (1963) – Āfrika-Dienvidi
- Robert Nsamba (1962) – Zambija

Augšā: aprīnča apustuļa palīgs John Sobottka
Pa labi: apustulis Baker Chakwana

Kristus – mūsu nākotne
*„Dosimies ar pacietību
mums noliktajā sacīkstē un
raudzīsimies uz Jēzu, ticības
iesācēju un piepildītāju.”*

Ebrejiem 12, 1b.2a

New Apostolic Church
International

